

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 19 april 2011 in zaak nr. 11/11037 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 maart 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 april 2011, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De minister heeft desgevraagd een nader stuk ingediend, waarop de vreemdeling heeft gereageerd.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling klaagt in grief 1, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat niet geoordeeld kan worden dat zijn staandehouding, in het kader van het zogeheten busproject, onrechtmatig heeft plaatsgevonden. Hij betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de onderzoeksgegevens op grond waarvan hij staande is gehouden, onvoldoende zijn om een objectief redelijk vermoeden van illegaal verblijf te kunnen aannemen. Zo is onduidelijk of en hoeveel controles er zijn geweest waarbij géén vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf zijn aangetroffen.

2.1.1. In het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding van 25 maart 2011 staat vermeld dat de vreemdeling op vrijdag 25 maart 2011 om 10.50 uur aan de te staande is gehouden op grond van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf. Hierin staat voorts dat twee verbalisanten die dag in het kader van het busproject de bushalte van de lijn in de te observeerden. Zij zagen vier mensen van Afrikaanse afkomst de bus betreden. Zij hebben deze bus, die naar ging, in een onopvallende dienstauto gevolgd. In dit proces-verbaal staat vervolgens het volgende:

"Ter hoogte van de op de , stapten de vier personen uit. Een vrouw ging op de links af, een andere vrouw ging rechts af. Ik, [naam 1^e verbalisant], heb twee personen, een man en een vrouw, te voet gevolgd. Via de liepen de man en de vrouw naar een woning op de te
Hier zag ik beide personen aanbellen, waarna ze de

- zonder geldig plaatsbewijs. Van deze tien personen hadden er vier geen legitimatiebewijs bij zich. Zij bleken later alle vier illegaal in Nederland te verblijven. Twee van de vier hadden de Ghanese nationaliteit en gingen schoonmaakwerkzaamheden uitvoeren in Heemstede. De andere twee hadden de Braziliaanse nationaliteit.
- e. Op 22 februari 2010 vond een controle plaats bij dezelfde bushalte, tussen 7.00 en 9.30 uur. Het was vakantietijd en daardoor minder druk. Er werden vijf bekeuringen gegeven in verband met reizen zonder geldig vervoersbewijs. Eén van de bekeurde personen had geen legitimatiebewijs. Het ging om een Ghanese vreemdeling waarvan later is gebleken dat deze illegaal in Nederland verbleef.
- f. Op 1 juni 2010 vond wederom een controle plaats bij deze bushalte, nu tussen 7.00 en 10.00 uur. Vier personen werden bekeurd, waarbij één persoon geen legitimatiebewijs kon tonen. Zij was Filippijns en bleek later illegaal in Nederland te verblijven.
- g. Van maart 2010 tot juni 2010 hebben diverse observaties plaatsgevonden. Hierbij is waargenomen dat meerdere personen, niet westerse allochtone vrouwen (soms wel tot zestien personen), in Haarlem vanuit een bus uit de regio Amsterdam overstappen op een bus richting één van de duurdere woonwijken rond Haarlem.
- h. Op 1 februari 2011 is een Ghanese vrouw gesignaleerd op de
in en gevolgd naar een woning. Na
controle bleek zij illegaal in Nederland te verblijven.
- Voorts hebben de betrokken verbalisanten van medewerkers van busmaatschappij Connexxion vernomen dat elke dag in de ochtenduren rond de dertig vrouwen van Afrikaanse afkomst gebruikmaken van de buslijnen 140 en 80. Voorts treft Connexxion bij controles op grond van de Wet Personen Vervoer regelmatig vrouwen van Afrikaanse afkomst aan, die niet over een geldig plaatsbewijs/legitimatiebewijs beschikken.

Bij brief van 7 juni 2011 heeft de minister, in reactie op een daartoe strekkend verzoek van de Afdeling, te kennen gegeven dat met de verwijzing naar het ILO-rapport in het proces-verbaal van bevindingen niet wordt bedoeld op een door de ILO opgesteld rapport, maar op een in Migrantenrecht 2009, nr. 9/10 verschenen artikel van mr. S. van Walsum, getiteld "Op de ILO-agenda: 'Decent work for domestic workers'. Nu Nederland nog."

2.1.2. Ingevolge artikel 50, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, kan een ambtenaar, belast met het toezicht op vreemdelingen, op grond van feiten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden van illegaal verblijf opleveren, personen staandhouden ter vaststelling van hun identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie.

In paragraaf A3/3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, voor zover thans van belang, is als uitgangspunt neergelegd dat een objectief redelijk vermoeden van illegaal verblijf mede op basis van ervarings- of omgevingsgegevens mag worden aangenomen, als sprake is van aanwijzingen uit eigen onderzoek van de politie.

2.1.3. De minister stelt zich op het standpunt dat een objectief redelijk vermoeden van illegaal verblijf, gelet op de informatie als onder 2.1.1 weergegeven, kan worden aangenomen indien is voldaan aan de volgende vier voorwaarden:

- Het moet gaan om een persoon van Afrikaanse afkomst;
- die met de bus vanuit (met name vanuit de buurt) naar de regio Kennemerland reist;
- die als reisdoel één van de duurdere woonwijken heeft en
- die daar in een woning schoonmaakwerkzaamheden verricht.

In het onderhavige geval voldoet de vreemdeling aan alle vier de voorwaarden en was daarom sprake van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf, aldus de minister.

2.1.4. Allereerst is van belang dat in het artikel van mr. S. van Walsum, anders dan in het proces-verbaal van bevindingen staat, niets is vermeld over (de resultaten van een ILO-onderzoek naar) de tewerkstelling van Ghanese vreemdelingen in de regio Kennemerland. Aan dit artikel kan dan ook geen (begin van een) redelijk vermoeden van illegaal verblijf van de onder 2.1.3 bedoelde personen worden ontleend.

Uit de door de minister overigens overgelegde stukken valt af te leiden dat sinds eind 2009 onderzoek is verricht naar illegale tewerkstelling in de regio Kennemerland. Hierbij is gebleken dat iedere ochtend verscheidene vrouwen van Afrikaanse afkomst met de bus vanuit Amsterdam naar de regio Kennemerland reizen. Uit deze gegevens valt voorts af te leiden dat bij gehouden controles vanaf oktober 2009 tot en met 1 februari 2011 twee illegaal in Nederland verblijvende vrouwen van Afrikaanse afkomst zijn aangetroffen die niet alleen met de bus naar de regio Kennemerland zijn gereisd, maar ook nog als reisdoel een duurdere woonwijk hadden om daar schoonmaakwerkzaamheden te verrichten. Deze onderzoeksresultaten bieden, anders dan de rechtbank heeft overwogen, onvoldoende aanknopingspunten om de conclusie te rechtvaardigen dat ten aanzien van personen die aan de onder 2.1.3 opgesomde voorwaarden voldoen sprake is van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf in Nederland. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het voldoen aan die voorwaarden op zich niet tot de conclusie leidt dat de betreffende personen vreemdeling zijn en illegaal in Nederland verblijven.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de vreemdeling overigens heeft aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling het volgende.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 30 december 2005 in zaak nr. 200409979/1; JV 2005/81), maakt de onrechtmatigheid van de staandehouding de daaropvolgende inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. De minister heeft geen belangen gesteld op grond

waarvan moet worden geoordeeld dat de onrechtmatigheid van de staandehouding van de vreemdeling geen gevolgen heeft voor de rechtmatigheid van de bewaring. Gelet hierop en op de belangen ter bescherming waarvan het betrokken voorschrift strekt, is de maatregel van bewaring bij afweging van de daarbij betrokken belangen, hoewel niet in geschil is dat de vreemdeling ten tijde van de inbewaringstelling hier te lande niet rechtmatig verbleef en kon worden uitgezet, in redelijkheid niet gerechtvaardigd te achten.

2.3. Het inleidende beroep is gegrond. Nu de bewaring reeds is opgeheven, kan een daartoe strekkend bevel achterwege blijven. Aan de vreemdeling wordt met toepassing van artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 op na te melden wijze een vergoeding toegekend over de periode van 25 maart 2011 tot 27 april 2011, de dag waarop de bewaring is opgeheven.

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 19 april 2011 in zaak nr. 11/11037;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. kent aan de vreemdeling een vergoeding toe van € 2.740,00 (zegge: tweeduizend zevenhonderdveertig euro), ten laste van de Staat der Nederlanden, te betalen door de secretaris van de Raad van State;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

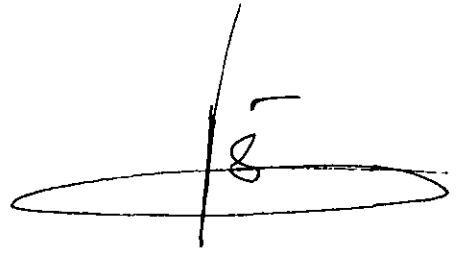
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 juli 2011

480.

Verzonden: 13 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal oval with a vertical line crossing it near the center. There are some smaller, less distinct marks above the vertical line.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/11037

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

V-nr.

in het geding tussen:

geboren op _____, van (gestelde) Ghanese nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. F. Kiliç, advocaat te Amsterdam,

en:

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. F. Gieskes, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 25 maart 2011 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepschrift van 31 maart 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 12 april 2011. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig E.O. Tackey als tolk in de Twi taal. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

1.1 Eiser heeft - zakelijk weergegeven - aangevoerd dat de staandehouding onrechtmatig is geschied nu het zogenoemde "busproject" en de manier waarop die is uitgevoerd op zichzelf als project discriminatoir is en in strijd is met hogere regelgeving. Er wordt gericht onderscheid gemaakt naar identiteit en nationaliteit. Een hierop gebaseerd vrijheidsontneming is daarom onrechtmatig.

1.2 Anders dan eiser stelt, is de rechtbank van oordeel dat het genoemde busproject niet enkel uitgaat van een bepaalde bevolkingsgroep, maar uitgaat van een samenstel van factoren

Zaaknummer: AWB 11/11037 inzake

Pagina 2 van 4

die uit ervaring zijn gebleken, te weten dat mensen van negroïde afkomst veelvuldig met de bus van met name uit de buurt, naar de regio Kennemerland reizen om daar in de duurdere woonwijken schoonmaakwerkzaamheden in woningen te verrichten. Van deze groep mensen is gebleken dat een niet te verwaarlozen deel daarvan illegaal in Nederland verblijft. Deze ervaringsgegevens zijn verzameld door op verschillende dagen uitgevoerde observaties.

Ook anderszins valt derhalve niet in te zien waarom deze op voornoemde wijze vergaarde gegevens geen basis kunnen en mogen vormen voor een beoordeling of sprake is van een redelijk vermoeden van illegaliteit.

Nu voorts niet in geschil is dat eiser voldoet aan voornoemd geschetst profiel kan niet worden geoordeeld dat de staandehouding onrechtmatig is geschied.

2.1 Verder heeft eiser aangevoerd dat de gronden van de maatregel, gelet op Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn of Tri), de opgelegde bewaringsmaatregel niet kunnen dragen. Verweerder heeft in het licht van de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) onvoldoende concreet onderbouwd dat sprake is van belemmeren of ontwijken van de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Eiser wist niet dat hij zich bij binnenkomst diende te melden en er is bij eiser geen sprake van onwil om zijn medewerking te verlenen bij effectivering van de uitzetting. Eiser heeft betoogd dat hij een verblijfadres van een vriend kan opgeven, in zijn eigen onderhoud kan voorzien en zijn uitreis kan bekostigen. Volstaan had daarom kunnen worden met een meldplicht.

2.2 Verweerder heeft zich primair op het standpunt gesteld dat gelet op de uitspraken van 30 maart 2011 (onder meer AWB 11/3429) van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, overdracht in het kader van de Dublinverordening niet onder het begrip terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn valt, zodat eiser als Dublinclaimant niet onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn valt. Mitsdien zal de rechtmatigheid van de bewaring uitsluitend dienen te worden getoetst aan nationale wetgeving en getoets hieraan kunnen de gronden de maatregel dragen en ligt een lichter middel niet in de rede. Subsidiair stelt verweerder dat ook indien de Terugkeerrichtlijn wel van toepassing is, de gronden de maatregel kunnen dragen en verweerder voldoende heeft gemotiveerd dat eiser de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert in de zin van de Terugkeerrichtlijn, evenals dat ook in die situatie een lichter middel niet aangewezen is.

2.3.1 De rechtbank is van oordeel dat ook al zou, zoals eiser aanneemt, in het geval van eiser de Terugkeerrichtlijn van toepassing zijn, de gronden de onderhavige maatregel kunnen dragen en verweerder geen lichter middel had behoeven op te leggen. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

2.3.2 Niet is betwist dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011 (LJN: BP9284) overweegt de rechtbank dat deze omstandigheid kan dilden op het ontwijken of belemmeren van de verwijderingsprocedure en aan de maatregel ten grondslag kan worden gelegd, indien het ontbreken van documenten aan de vreemdeling kan worden toegerekend, bijvoorbeeld omdat hij deze heeft zoekgemaakt. In het onderhavige geval geeft eiser aan dat hij nooit contact heeft opgenomen met zijn ambassade

Zaaknummer: AWB 11/11037 inzake

Pagina 3 van 4

om een nieuw paspoort te verkrijgen en dat hij wegens problemen in Ghana is vertrokken. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het ontbreken van een paspoort aan eiser kan worden toegerekend en voor zijn rekening en risico komt. Verder overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar voornoemde Afdelingsuitspraak, dat wanneer een vreemdeling niet over een vaste woon- of verblijfplaats beschikt en zich daarnaast niet aan zijn verplichting tot aanmelding heeft gehouden, in beginsel aanleiding bestaat om aan te nemen dat hij de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Daarbij acht de rechtbank van belang dat eiser weliswaar heeft verklaard dat hij bij een vriend kan verblijven, maar hij heeft vervolgens geen adres opgegeven. Verder maakt de omstandigheid dat eiser niet wist dat hij zich moest melden bij de korpschef vorenstaande niet anders. De rechtbank is van oordeel dat uit het samenstel van deze gronden kan worden afgeleid dat sprake is van belemmeren of ontwijken van de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Deze gronden heeft verweerder aldus aan de bewaring ten grondslag kunnen leggen en zijn naar het oordeel van de rechtbank voldoende om de oplegging van de maatregel te kunnen dragen.

3. Uit het proces-verbaal van het identiteitsgehoor van 25 maart 2011 blijkt dat eiser omtrent zijn woon- of verblijfsadres enkel heeft aangegeven dat hij ergens in woont en niet weet hoe dat adres heet. Eiser heeft ook geen namen en adressen kunnen opgeven van personen in Nederland waarmee hij familierechtelijke betrekkingen heeft of van andere hem in Nederland bekende personen. Tijdens het gehoor voor de inbewaringstelling heeft eiser verklaard dat hij bij een vriend slaapt, maar kan het adres niet geven, zoals blijkt uit het proces-verbaal van 25 maart 2011. Daarbij blijkt uit het proces-verbaal van 27 maart 2011 dat eiser tijdens het aanvullend identiteitsgehoor op de vraag of hij aan documenten kan komen via de Ghanese ambassade heeft geantwoord dat dat misschien wel kan, maar dat hij dat liever niet wil, want dan kan hij worden teruggestuurd naar Ghana. Gegeven deze feiten en omstandigheden, bezien in het licht van de onder 2.3.2 besproken gronden, is toepassing van een lichter middel niet geboden.

4 Tot slot heeft eiser aangevoerd dat verweerder na de verzending van de Dublinclaim aan de Italiaanse autoriteiten op 1 april 2011 onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat indien binnen twee weken van de Italiaanse autoriteiten niets wordt vernomen op het Dublinverzoek er sprake is van een stilzwijgend claimakkoord. In deze periode van twee weken wordt niet gerappelleerd om de autoriteiten deze tijd van twee weken te gunnen om het claimverzoek te beoordelen. In het onderhavige geval zijn die weken nog niet voorbij. In het licht van deze toelichting ter zitting, die door eiser niet is bestreden, en bij gebreke van andere argumenten kan niet worden geoordeeld dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gehandeld.

5. Na beoordeling van de door of namens eiser naar voren gebrachte beroepsgronden, concludeert de rechtbank dat de toepassing noch de tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de wet en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank verklaart het beroep dan ook ongegrond.

6. Gelet op het vorenstaande acht de rechtbank geen gronden aanwezig om toepassing te geven aan artikel 106 van de Vw 2000 of artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

Zaaknummer: AWB 11/11037 inzake

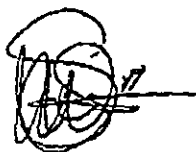
Pagina 4 van 4

Bestlissing

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R. Sipkens, rechter, in tegenwoordigheid van mr. S.S. Soylu, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 19 april 2010.

Afschrift verzonden op:

19 Apr. 2011

Conc.: SSS
Coll: JV
D: C
VK

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 95, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

KILIÇadvocatuur

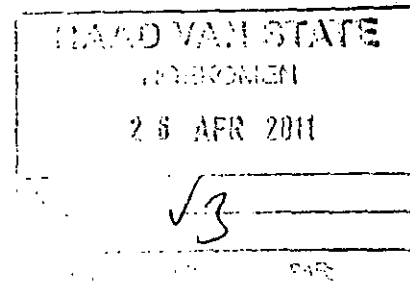
Raad van State, bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
PER TELEFAX: 070 - 365 13 80

Kiliç advocatuur
Frederik Hendrikstraat 67
1052 HL Amsterdam

T 020 475 00 05
F 020 488 02 54

Amsterdam, 26 april 2011

Onderwerp : / Hoger Beroep
Onze referentie : 20110154
Uw referentie : nb
Mijn e-mail : kilic@kilicadvocatuur.nl

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelachtbaar College,

Namens , geboren op en van de Ghanese nationaliteit, te dezer zake domicilie kiezende te 1052 HL Amsterdam aan de Frederik Hendrikstraat 67, ten kantore van de advocaat mr. F. Kiliç, die te dezer zake door voornoemd bepaaldelijk is gevolmachtigd, en als zodanig optreedt om namens cliënt dit Hoger Beroep in te stellen, met het recht van substitutie, u derhalve mededelend dat ondergetekende, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door Oteng voornoemd;

Hoger Beroep instelt tegen de uitspraak d.d. 19 april 2011, verzonden op 19 april 2011, van de enkelvoudige kamer Vreemdelingenzaken van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam, met registratienummer AWB 11/11037, waarbij het beroepschrift d.d. 31 maart 2011, welke is gericht tegen de beschikking van de IND d.d. 25 maart 2011, ongegrond is verklaard.

KILIÇadvocatuur

Grief I

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

"1.2 Anders dan eiser stelt, is de rechtbank van oordeel dat het genoemde busproject niet enkel uitgaat van een bepaalde bevolkingsgroep, maar uitgaat van een samenstel van factoren die uit ervaring zijn gebleken, te weten dat mensen van negroïde afkomst veelvuldig met de bus van met name uit de buurt, naar de regio Kennemerland reizen om daar in de duurdere woonwijken schoonmaakwerkzaamheden in woningen te verrichten. Van deze groep mensen is gebleken dat een niet te verwaarlozen deel daarvan illegaal in Nederland verblijft. Deze ervaringsgegevens zijn verzameld door op verschillende dagen uitgevoerde observaties.

Ook anderszins valt derhalve niet in te zien waarom deze op voornoemde wijze vergaarde gegevens geen basis kunnen en mogen vormen voor een beoordeling of er sprake is van een redelijk vermoeden van illegaliteit.

Nu voorts niet in geschil is dat eiser voldoet aan voornoemd geschetst profiel kan niet worden geoordeeld dat de staandehouding onrechtmatig is geschied".

Tegen het busproject heeft appellant aangevoerd dat deze discriminatoir en in strijd is met de openbare orde. Zo is het is doel en strekking van het busproject volgens het procesverbaal van bevindingen, gebaseerd op een rapport van het International Labour Organisation om illegaal tewerkstelling tegen te gaan, echter is deze op meerdere punten gebrekkig en neigt het naar een discriminatoire werking. Zo wordt er selectief opgetreden in een bepaalde regio tegen mensen met een negroïde uiterlijk, omdat het een locatie betreft waar voornamelijk blanke mensen zouden wonen. Zo wordt er meerdere malen in het procesverbaal gesproken van mensen met een negroïde uiterlijk die bijvoorbeeld door de buschauffeurs in de gaten worden gehouden. Dit verscherpt toezicht in openbare locaties is dusdanig vergaand dat hiermee een vrijbrief wordt gegeven om te discrimineren door verschillende personen. De rechtbank miskent dat hier niet van gesproken kan worden omdat er in casu terecht is opgetreden. Uiteraard maakt het procesverbaal, en waarschijnlijk ook de overige bevindingen, geen melding van de keren dat ten onrechte een negroïde

KILIÇadvocatuur

uiterlijk hebbende persoon wordt verdacht van illegale tewerkstelling. Zo is het ook niet te verklaren dat betrokkene als manspersoon op grond van dit busproject is aangehouden. Het busproject heeft immers tot doel om vrouwen met een negroïde uiterlijk te verdenken. Uit dit procesverbaal is zo af te lezen dat vrouwen van bijvoorbeeld Braziliaanse afkomst, die ook illegaal bleken te zijn, niet zijn staande gehouden, dan wel vervolgd. En dezelfde restrictie had ook de manspersoon, appellant, niet dienen te worden staande gehouden.

De openbare orde verstoring vindt zich daarnaast hierin plaats dat negroïde uiterlijk hebbende vrouwen in deze regio worden gevolgd door bijvoorbeeld een buschauffeur en/of een politieambtenaar in openbare locaties. Deze verscherpte toezicht kan niet zonder enig voorafgaande verdenking gerechtvaardigd worden door een achteraf geconstateerde feit. Zo in het andere geval zou het bijvoorbeeld voor buschauffeurs en politieagenten een vrijbrief zijn om mensen zonder enig grond, enkel en alleen op grond van hun uiterlijk en de plaats waar zij zich al dan bevinden, te volgen en te registreren. Dit is in strijd met het recht om geen onderscheid te maken naar afkomst, ras en uiterlijk. Het busproject is dan ook in strijd met de Grondwet, het Gemeenschapsrecht en de internationale mensenrechten. Indien de Minister immers met dit project het doel zou willen dienen om illegale tewerkstelling tegen te gaan, conform het rapport van het International Labour Organisation, had het op diens weg gelegen om ook de werkgevers in het kader van de Wet Arbeid Vreemdelingen te beboeten. Enkel in dat geval heeft dit busproject namelijk effect en kan illegale tewerkstelling worden tegengegaan. Het enkel en disproportioneel en discriminatoir benadelen van vreemdelingen met een negroïde uiterlijk past niet binnen de doelstellingen van het International Labour Organisation, althans diens rapport. De aanhouding en de staande houding van appellant is dan ook onrechtmatig op grond waarvan ook de daaropvolgende inbewaringstelling als onrechtmatig dient te worden aangemerkt. De rechtbank heeft dit ten onrechte miskent.

Het busproject is een inbreuk op het recht op privacy van appellant, hetgeen een inbreuk is op artikel 8 EVRM. Appellant wordt immers enkel op grond van uiterlijke kenmerken beperkt in zijn vrijheid. Voorts is het busproject in strijd met artikel 14 EVRM, namelijk het verbod op discriminatie.

KILIÇadvocatuur

Tot slot is het busproject tevens in strijd met artikel 17 EVRM, namelijk het verbod van misbruik van recht. Door het toelaten van een project als onderhavige, wordt misbruik gemaakt van de mogelijkheden en de handhavingsmechanismen die de overheidsinstantie wordt geboden ter nastreving van de openbare orde en nationale veiligheid. Het busproject kan hiermee niet worden gerechtvaardigd.

Grief II

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

"2.3.2 Niet is betwist dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011 (LJN: BP9284) overweegt de rechtbank dat deze omstandigheid kan duiden op het ontwijken of belemmeren van de verwijderingsprocedure en aan de maatregel ten grondslag kan worden gelegd, indien het ontbreken van documenten aan de vreemdeling kan worden toegerekend, bijvoorbeeld omdat hij deze heeft zoekgemaakt. In het onderhavige geval geeft eiser aan dat hij nooit contact heeft opgenomen met zijn ambassade om een nieuw paspoort te verkrijgen en dat hij wegens problemen in Ghana is vertrokken. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het ontbreken van een paspoort aan eiser kan worden toegerekend en voor zijn rekening en risico komt. Verder overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar voornoemde Afdelingsuitspraak, dat wanneer een vreemdeling niet over een vaste woon- of verblijfplaats beschikt en zich daarnaast niet aan zijn verplichting tot aanmelding heeft gehouden, in beginsel aanleiding bestaat om aan te nemen dat hij de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Daarbij acht de rechtbank van belang dat eiser weliswaar heeft verklaard dat hij bij een vriend kan verblijven, maar hij heeft vervolgens geen adres opgegeven. Verder maakt de omstandigheid dat eiser niet wist dat hij zich moest melden bij de korpschef vorenstaande niet anders. De rechtbank is van oordeel dat uit het samenstel van deze gronden kan worden afgeleid dat sprake is van belemmeren of ontwijken van de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure als bedoeld in artikel

KILIÇadvocatuur

15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Deze gronden heeft verweerder aldus aan de bewaring ten grondslag kunnen leggen en zijn naar het oordeel van de rechtbank voldoende om de oplegging van de maatregel te kunnen dragen".

In de uitspraak van 21 maart 2011 heeft uw afdeling overwogen dat artikel 59, eerste lid, onder a Vreemdelingenwet conform de richtlijn kan worden uitgelegd, in die zin dat een maatregel van bewaring alleen mag worden opgelegd als de betrokken vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer- of verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Mede gelet op Kadzoev-arrest en gelet op de tekst van artikel 15 lid 1, aanhef en onder b van de Terugkeerrichtlijn, die duidt op een handelen of nalaten van de te verwijderen vreemdeling dat rechtstreeks verband houdt met de voorbereiding van de terugkeer- of de verwijderingsprocedure, dient verweerder concreet toe te lichten dat uit de gronden kan worden afgeleid dat tijdens voorbereiding van terugkeer- of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en op welke wijze hij dat doet. Het enkel ontbreken van documenten is geen ontwijking- of belemmering van de terugkeer- of verwijderingsprocedure. Om die reden had verweerder de grond niet ten grondslag kunnen leggen aan de maatregel. Ook het feit dat appellant geen vaste woon- en verblijfplaats heeft is hiertoe niet redengevend. Appellant heeft immers niet eerder een vertrekplicht opgelegd gekregen waar hij zich niet zou aan hebben gehouden. Ook blijkt niet dat appellant niet mee zou willen werken aan uitzetting of dat hij de terugkeer- of verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Appellant wist immers simpelweg het adres niet te noemen waar hij zeer recentelijk verblijf hield. Uiteraard had hier navraag naar kunnen worden gedaan en heeft appellant niet aangegeven dat hij dit adres niet wil geven, maar niet kan geven. Ten onrechte heeft de rechtbank dit in haar uitspraak miskent.

REDENEN WAAROM:

appellant zich wendt tot de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek tot:

KILIÇadvocatuur

- I. Gegrond verklaring van het namens appellant ingestelde hogere beroepschrift;

- I. Vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam d.d. 19 april 2011, (verzonden op dezelfde datum) met registratienummer AWB 11/11037;

- II. Terugverwijzing naar de Rechtbank;

- III. Veroordeling van de Staat in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten voor rechtsbijstand, alsmede in de kosten van de rechtbankprocedures, alsmede schadevergoeding voor de onrechtmatige inbewaringstelling.

Hoogachtend,

Mr. F. Kiliç

Bepaaldelijk gevolmachtigde

Bijlagen:

- bestreden uitspraak d.d. 19 april 2011